

Pochovaní zaživa

OBETA

IKAR

ELLISON
COOPEROVÁ

ELLISON
COOPEROVÁ
OBETA

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Ellison Cooper
BURIED

Copyright © 2019 by Ellison Cooper
Translation © 2020 by Jana Seichertová
Jacket design: David Baldeosingh Rotstein
Jacket photographs: cave © Wojciech Zwolinski/Arcangel;
trees © Robin-Lee Vieira/Arcangel; birds © Maggie Brodie/Arcangel
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7333-7

**VENUJEM SYNOVI GRAYSONOVI,
KTORÝ MA KAŽDÝ DEŇ NAUČÍ NIEČO NOVÉ
O ŽIVOTE PLNOM ODVAHY A RADOSTI.**

TURISTICKÝ CHODNÍK TURK GAP, SHENANDOAHSKÝ NÁRODNÝ PARK, VIRGÍNIA

Maxwell Cho si užíval ticho a pokoj Shenandoahských hôr. Dokonca aj jeho vlčička Kona krotila svoju bezmedznú energiu a kráčala vedľa neho takmer nehučne. Max sa zhlboka nadýchol, zaklonil hlavu a zadíval sa na husté koruny plné medeného a zlatého lístia, ligotajúceho sa v chladnom rannom slnku.

„Tuším jeseň vrcholí, dievča.“ Agent FBI takmer šepkal, aby nezlomil čaro chvíle. Na tento deň voľna čakal niekoľko mesiacov a doslova cítil, ako z neho opadáva stres. Život v pochmúrnom, pulzujúcom Washingtone miloval, ale občas v ňom zatúžil po horách.

Max sa chystal pokračovať po strmom chodníku, keď vtom Kona zmrzla. Stála v pozore a zdvihnutým ňufákom zúrivo vetrila.

Aj Max znehybnel. Dobre vedel, že svojej sučke môže dôverovať. Najmä keď neďaleko miesta, kde sa nachádzali, nedávno zazrel zopár medveďov.

„Čo sa deje, Kona?“

Pohľadom preskúmal skalnatý útes týčiaci sa nad vrcholmi stromov na severe a potom husté lesy na východe.

Nič.

Kona zrazu zabrechala. Nebolo to však hlboké *haf*, ktoré ju naučili používať pri hľadaní živých ľudí. Tentoraz štekla vyšším tónom a narovнала chvost ako zakaždým, keď zacítila telo.

Upozorňovala ho na ľudskú mŕtvolu.

„Dnes nepracujeme. Poďme.“ Mávol psovi, aby šiel ďalej, ale Kona zase zavetrila a odmietla sa pohnúť z miesta. Max a Kona ako dvojčlenný tím K9 FBI sa špecializovali na hľadanie stratených ľudí, mŕtvych alebo živých. Sučka bola zjavne pevne presvedčená, že zrazu sú v službe.

Max zastal a vzdychol si. Neskorý obed, na ktorý chcel zísť k matke po dlhej túre v horách, pravdepodobne nestihne. Určite už chystá hostinu iba preňho, a ak teraz návštevu odriekne, nepochybne za to draho zaplatí.

„Naozaj si niečo zacítila?“

Kona znovu štekla a potom urobila niečo, čo Max za štyri roky ich spolupráce ani raz nezažil – zakňučala.

Maxovi sa od strachu zježili vlasy na zátylku.

„Vydrž chvíľu. Ohlásim to, skôr než vyrazíme po falošnej stope.“

Vybral si z vrečka telefón a zvolil číslo.

„Shenandoahský národný park, s kým vás spojím?“ spýtala sa žena s výrazným južanským prízvukom.

Max hlas spoznal a chvíľu mlčal, prehodnocoval stratégiu. Poznal takmer všetkých miestnych ľudí, lebo vyrastal v mestečku Rockfish Gap, necelých tridsaťdva kilometrov na juh od miesta, kde sa práve nachádzal. Keď sa vrátil z Iraku, mal sakramentsky dobrý dôvod na to, aby sa zamestnal v FBI a nie v miestnej polícii. Nesmel však dovoliť, aby mu staré rany bránili v práci.

„Piper, tu je Max Cho.“

„Max! Je úžasné zase počuť tvoj hlas. Ako sa ti darí? Prišiel si do mesta navštíviť matku?“

„Áno. Neskôr som chcel za ňou zísť, ale volám ti, aby som niečo ohlásil. Som na túre neďaleko hory Turk a moja sučka špeciálne vycvičená na hľadanie ľudských pozostatkov práve niečo zaňuchala.“

„No zbohom. Ako tie psy, čo zacítia mŕtvolný zápach? Myslíš si, že tam hore sa nachádza ľudské telo?“

„Je to možné. Falošný poplach som u nej ešte nezažil a nabetón ju niečo vystrašilo. Pátrate po nejakých nezvestných ľuďoch?“

Max zdvihol ruku a dlaňou Kone naznačil, aby sa upokojila. Tancovala na mieste, zúfalo túžila nájsť zdroj pachu, ktorý zavetrila.

„Práve nepátrame po nikom,“ odvetila Piper.

„Okej. Pustím svojho psa po stope, a keby sme niečo našli, zase sa ti ozvem.“

„Mám ti poslať na pomoc niektorého strážcu parku?“

Max pozoroval Konu. Čierna sučka doslova zmeravela. Tak veľmi sa sústredila na pach, že mala čo robiť, aby sa za ním nerozbehla. „Netreba. Moja sučka ide vyskočiť z kože, takže nech cíti čokoľvek, určite to nie je ďaleko. Najprv to nájdem a uvidíme, s čím máme do činenia.“

Kým Max hovoril, Kona sa celá naježila. V Maxovi sa spustili všetky poplašné systémy.

„Nepovieš mi aspoň, kde ste, aby som mohla niekoho upozorniť, že čoskoro bude musieť ísť za vami?“

Max jej prečítal z telefónu súradnice miesta, kde sa práve nachádzali, a ticho dodal: „Keď to nájdem, zavolám ti.“

„Dávaj v tom veľkom zlom lese na seba pozor,“ jemne ho podpichla strážkyňa parku.

Max prerušil spojenie a trochu sa mykol, keď Kona znovu zabrechala. Premýšľal, kedy stratil odvahu typickú pre mladosť. Dočerta, kedysi vyskakoval z helikoptér rovno za nepriateľskými líniami. A teraz bol tu, vystrašený myšlienkou na mŕtvolu kdesi vo virgínskych lesoch.

„Kona, hľadaj!“ zavelil a prudko vystrel ruku pred seba.

Sučka natešene štekla a vyrazila dopredu ako čierna kométa.

Prepla sa do pátracieho režimu: pohybovala sa v oblúkoch a sledovala pachový kužeľ vo vzduchu. Viedla Maxa hore strmým svahom, cez ovsené pole a do javorového lesa. Slnko sa posunulo na oblohe vyššie a vnieslo do sviežeho jesenného vzduchu trochu vítaného tepla. Čoraz viac sa vzdďaľovali od chodníka a Maxovi udrela do nosa vôňa zeme vlhkej od rosy.

Konine oblúky sa teraz zužovali – jasné znamenie, že sa približujú k cieľu.

Liezli na skalný útes, odkiaľ mali výhľad na celé údolie. Max spomalil a zadíval sa na riekku Shenandoah, ktorá sa lenivo vinula medzi zvlnenými horami zakrytými ohni-vočervenou a oranžovou prikrývkou z lístia.

Kona ženúca sa pred Maxom zavrčala a potom bez varovania plnou rýchlosťou vyrazila k lesu pod nimi.

Max sa rozbehol, aby s ňou udržal tempo. S klesajúcou nadmorskou výškou lístia na stromoch pribúdalo. Konáre ho šľahali do tváre, zatiaľ čo sa naslepo prebíjal hustým porastom.

„Hej!“ zakričal. „Kona, stoj!“

Vycvičená sučka prvý raz v živote jeho príkaz neposlúchla.

Niečo naozaj nebolo v poriadku.

Max ju nevidel, a tak sa zúfalo hnal za zvukmi päťdesiatkilogramového psa, ktorý sa rútil cez les, akoby ho naháňali všetci čerti. Napokon sa cez lístie prebojoval na čistinu približne v polovici horského svahu. Kona bežala v kruhoch a vytrvalo brechala. Max ju takú rozrušenú ešte nikdy nevidel.

Vysoké stromy zatieňovali veľkú skalnatú čistinu, mierne klesajúcu k prudkému zrázu. Max po nej pomaly vykročil a na zemi hľadal stopy, ktoré by mu prezradili, čo Konu tak veľmi rozrušilo.

„Hľadať!“ prikázal suke v nádeji, že sa jej podarí zúžiť hľadanie.

Kona zakňučala a zmätená si sadla. Ako správneho pracovného psa ju rozčuľovalo, že nedokáže presne lokalizovať zdroj pachu.

Max opatrne prešiel po hrboľatom teréne a zastal vedľa Kony sediacej na malom balvane. Nevidel tam nič okrem skál a niekoľkých chumáčov nízkej trávy. Nijaké miesto, kam by sa dalo skryť telo.

„No teda. Tvoj prvý falošný poplach, dievča?“ Vystrel ruku, aby ju povzbudivo poškrabkal.

Keď sa však predklonil, zem sa nečakane pohla.

Vojenský výcvik absolvoval už veľmi dávno, ale teraz si naň spomenul a vrhol sa nabok. Neskoro.

Rovno pod ním sa spustila lavína hliny a kameňov.

Max mávajúc rukami a nohami sa zrútil do tmy.

Práve včas sa prekrútil do správnej polohy, aby dopadol na nohy. Zastonal od bolesti a kolená, nesúce najväčšiu záťaž, sa mu podlomili.

Max si zakryl hlavu pred sprškou uvoľnenej hliny a kameňov a čakal, kedy sa zastaví. Kona, vystrašená náhlym zmiznutím pána, sa vysoko nad ním rozbrechala.

Keď sa prival zastavil, Max na ňu zavolať: „Som okej, Kona. Nič sa mi nestalo.“

Jeho hlas sučku trochu upokojil a brechot vystriedalo kňučanie. Max vstal, zotrel si z tváre vrstvu prachu a pokúsil sa zistiť, kam sa to, dočerta, prepadol. Keď si zvykol na šero, horko-ťažko rozoznal malú jaskyňu. Priestor s kruhovým pôdorysom nebol väčší ako jeho spálňa a jediný viditeľný otvor tvorila dlhá pozdĺžna trhlinka na protifahej stene. Ten, ktorým sa zrútil, sa nachádzal vyše šesť metrov nad ním - na lezenie príliš vysoko.

„Dočerta, tuším som spadol do krasového závrtu,“ pošťožoval sa nahlas. Vybral si z vrecka telefón, ale sklamaný zistil, že nemá signál. „Len pokojne, Kona,“ chlácholil sučku. „Nájdem si inú cestu von.“ Prižmúrenými očami

pozrel na trhlinu v spodnej časti protiľahlej steny. Bude si musieť ľahnúť na bok a vyliezť hore tou úzkou štrbinou. Povzbudilo ho však zistenie, že z druhej strany preniká dnu slabé svetlo.

Kona nad ním sa ďalej nepokojne prechádzala a Max sa bál, aby neskočila za ním dolu. „Zostaň, Kona. Zostaň.“

Sučka nesúhlasne zafučala, ale napokon si ľahla na okraj otvoru a zadívala sa dolu.

Max rázne vykročil, no vzápätí mu pod nohami niečo prasklo. Prvý raz pozrel na zem.

Z čerstvo zosunutej pôdy trčala bledá kosť. Max zadržal dych a čupol si, aby lepšie videl. Dno jaskyne bolo doslova posiate kosťami, zakrytými tenkou vrstvou hlíny.

„Prosím, nech to nie je medvedí brloh,“ zamrmlal si pre seba a v ústach mu zrazu vyschlo. Zápach po nedávnej aktivite zvieratá však necítil. Prezeral si kosti a vlasy na zátylku sa mu zježili rovnako ako Konine chlpy na krku, keď ju niečo rozrušilo. Zdvihol zaoblenú kosť, ktorá sa mu opierala o chodidlo, a obracal ju v rukách, kým sa nezahľadel do prázdnych očných jamiek ľudskej lebky.

So stiahnutým žalúdkom opatrne uchopil dlhú kosť. Aj tá nepochybne kedysi patrila človeku.

„Tuším si naozaj našla mŕtvolu, Kona,“ zašepkal Max.

Pevnými rukami odhrnul ešte trochu hlíny a pod ňou objavil dve ľudske lebky, aspoň tri kosti končatín, rebrá a kľúčnu kosť. Mäso z nich už dávno zmizlo, ale Max rozoznal zopár hnijúcich zdrapov červeno-zlatej látky.

Na zlomok sekundy ho premohol strach, že iná cesta zo závrtnu nevedie a že tam dolu zomrie.

„Nebuď smiešny,“ nahlas sa vyhrešil. „Piper vie, že si tu. Keď sa jej dlhšie neohlásiš, niekoho sem pošle a nájdu Ťa.“

Hlas mu znel priškrtené, lebo od iracionálneho strachu sa mu stiahlo hrdlo.

Max si znovu spomenul na svoj výcvik – *pokojne dýchaj, posúď situáciu, konaj.*

Zapol si v telefóne baterku a opísal ňou široký kruh. V jasnom svetle kosti roztrúsené po zemi vrhali ostré tie-
ne, ktoré tancovali na dne jaskyne.

Max opatrne vykročil, ale ďalšia kosť mu praskla pod
nohou ako suchý konár. S námahou prehítal a bojoval
s chladom, ktorý mu zvieral hrud'

Toto nabetón neboli stratení turisti ani obeť medve-
dieho útoku. Tých chudákov niekto zavraždil. Tuho stisol
pery, aby ešte viac nekontaminoval miesto činu. Onedlho
sem príde strážca parku, a keď sa priblíži k závrtnu, Kona
ho naňho zaiste upozorní. Už čoskoro ho nájdu.

„Lahni, dievča,“ znovu na ňu zavolať. „Možno tu
chvíľu zostaneme.“

Kona krátko zabrechala, aby potvrdila, že jeho príkaz
počula.

Maxwell Cho, obklopený mŕtvymi, si čupol a čakal.

DOM SAYER ALTAIROVEJ, ALEXANDRIA, VIRGÍNIA

Neurobiologička FBI Sayer Altairová sa strhla zo spánku a hrud' jej stiahlo. Pocit, že ju postrelili, v nej vyvolal záchvat paniky a rýchlo sa načiahla za zbraňou na nočnom stolíku.

Namiesto kovu však nahmatala niečo studené a mokré.

Pohľad na chudého trojnohého psa, ktorý sedel na nej a vlhkým ňufákom sa dožadovoval škrabkania, ju celkom prebudil.

„Dočerta, Vesper, ešte pár minút som si chcela pospať!“

Striebornú potvoru to však vôbec nezaujímal. Zase ju ňufákom drgla do ruky a vyplazila jazyk, takže vyzerala, akoby sa prihlúplo usmievala.

Sayer pochytil hnev. Srdce jej ešte vždy prudko bilo od nočnej mory, ale pri pohľade na také stelesnenie hlúposti sa nevydržala dlho zlostiť.

„Tak dobre, rozmaznaná potvora! Čo si počneš, až sa vrátim do terénu?“

O niekoľko dní ju po šiestich dlhých mesiacoch vyseďavania za pracovným stolom doň konečne zase pustia, no Vesper si už zvykol, že jeho panička má pravidelný denný rozvrh.

Keď počul jej šťastný hlas, prevalil sa na chrbát a Sayer mu počúvala brucho.

Rana po guľke na ľavom pleci sa už nehlásila výkrikom bolesti po každom zdvihnutí ruky. Jazvu Sayer pri-

pomenul iba pocit ťahu hlboko v pleci, aj keď sa jej na kolenách váľal pes.

Prvý šok a bolesť z postrelenia čoskoro vystriedala radosť, že nútené voľno využije na prácu na svojom výskume. Ako neurobiologička Národného centra FBI pre analýzu násilných trestných činov skúmala mozog sériových vrahov. Sayer pri podstupovaní povinných psychologických testov a nekonečnej fyzioterapie využila ponúknutú príležitosť na dokončenie posledného projektu a napísanie správ, aby sa mohla pustiť do nasledujúcej fázy výskumu – rozhovorov so psychopati bez kriminálnej minulosti a skenovania ich mozgov. Chcela zistiť, prečo sa niektorí stanú chirurgmi alebo advokátmi, zatiaľ čo iní sériovými vrahmi.

Počas nútenej prestávky v službe skúmala aj záhadnú smrť svojho snúbenca Jaka, ale čoskoro narazila na neprekonateľné prekážky. Dozvedela sa iba to, že ho zabili pri výkone služby a že oficiálna verzia FBI bola lož.

Napriek vzrušeniu z ďalšej fázy výskumu Sayer chýbala spolupráca s osvedčeným tímom na vyšetrovaní sériových vražd.

„Sayer, si hore?“ zavolala Adi z obývačky. Sayer sa mykla od strachu. Osemnásťročného dievčaťa sa ujala už pred mesiacmi, ale občas zabudla, že má spolubývajúcu. „Už zase si v telke,“ pobavene ju informovala Adi.

„Dočerta.“ Sayer sa vyslobodila spod Vespera, odsunula nabok kopy papierov zo spisu o Jakovej smrti a odťackala sa do obývačky.

Adi Stefanopolousová sa rozvaľovala na pohovke. Jednou rukou si krútila blednúci ružový prameň vlasov a v druhej držala kávu. Na kolenách jej ležala veľká učebnica. Hnedé oči pod ťažkými viečkami skrývali niečo, čo Sayer už dobre poznala – búrku tínedžerských emócií.

Temperamentná svetlovlasá reportérka v televízii zaoblýskala dokonalými bielymi zubami.

„Agentka FBI Sayer Altairová možno odhalila korupciu v FBI, ale nie som si celkom istá, či sama patrí k ‚dobrým‘ agentom.“

Hyena prezlečená za človeka s vpadnutými lícami vedľa nej dôrazne prikývla. „Súhlasím, Bethany. Je agentka Altairová hrdinka, alebo typická predstaviteľka korupčnej kultúry, ktorú odhalila?“

Sayer podošla k televízoru a dosť nešetrne ho vypla.

„Hej!“ Adi sa vzpriamila.

„Už toho bolo dosť.“

„Ale práve sa chystali hovoriť o tom, ako si pred miliónom rokov jednu vrazila dotieravému reportérovi.“ Adi sa na Sayer šibalsky usmiala.

Adi nebrala otázky reportérov vážne, lebo veľmi dobre vedela, čím všetkým Sayer prešla, aj že takmer zomrela pri záchrane jej života.

Pred šiestimi mesiacmi Sayer odhalila mimoriadne „plodného“ sériového vraha priamo v FBI. Vraha, ktorý uniesol Adi a postrelil ju aj jej psa. V Kongrese teraz prebiehali vypočúvania a hľadali obetných baránkov. Po odhalení vraha rovno v jeho radoch celý FBI povláčili blatom a polovicu Quantica zatvorili dovtedy, kým nezávislý vyšetrovateľ dôkladne nepreskúma stovky už uzatvorených prípadov.

Sayer si vzala mobil a s dupotom zamierila do kuchyne. Len čo si doplní hladinu kofeínu, zavolá tej hnusnej reportérke!

Zdvihla ešte teplú, ale beznádejne prázdnu kanvicu. So zašomraním sa načiahla za plechovicou na kávu a potriasla ňou.

„Vypila si poslednú kávu?“ zavolala Sayer na Adi.

„Jaj, prepáč.“

Sayer pozrela na prázdny hrnček a zhlboka sa nadýchla. Cestou cez obývačku k predným dverám vrhla na Adi vyčí-

tavý pohľad. Jej sused z prízemia a Vesperov „spolurodič“ Tino de la Vega sedel v spoločnej záhrade. Vesper skackavo zbehol dolu schodmi a pozdravil svojho druhého pána.

„Toto je môj najobľúbenejší tvor na celom svete!“ Zavalitý muž v okuliaroch s drôteným rámom a so zježenými fúzmi sa žiarivo usmial a poškrabkal Vespera za ušami. „Ako sa máš v toto krásne...“ Pri pohľade na Sayer schádzajúcu do záhrady v červenom flanelovom pyžame a s hnedými kučeravými vlasmi pripomínajúcimi vrabčie hniezdo vetu nedopovedal.

„Kávu?“ Sayer vrazila Tinovi do rúk prázdny hrnček.

Zasmial sa. „Pozrimeže, dnes ráno si hotové slniečko!“

Sayer sa zamračila. „Diablov potomok, ktorého som prichýlila, lebo mám príliš mäkké srdce, práve vypil poslednú kávu a ani ma neupozornil, že sa nám míňa. Môžem ho zavraždiť hneď, alebo musím počkať, kým si nedoplním hladinu kofeínu?“

„Podľa mňa je poradie celkom jasné: najprv káva, potom vražda. Na sporáku nájdeš kanvicu s čerstvou kávou.“

Sayer vošla do Tinovho útulného bytu na prízemí prestavaného domu v koloniálnom štýle a naliala si plný hrnček. Keď si sadala k záhradnému stolu, opatrne ho držala v dlaniach. Svieži jesenný vzduch, ranné svetlo a rosa dodali záhrade rozprávkovú atmosféru.

Vďaka nej a príjemnej orechovej vôni kávy Sayer prešli vražedné chůtky.

Pozrela cez stôl na svojho suseda. Tino sa po odchode z armády stal veľmi úspešným šéfkuchárom, no keď si uvedomil, že je gej, rozviedol sa a v práci dal výpoveď. Sayer nepochybovala, že jej sused prežíva krízu stredného veku. Celé dni pracoval v záhrade, hral sa s Vesperom, čítal a popritom si hľadal nejakú zmysluplnú prácu.

„Dnes predpoludním ťa čaká rozhovor s ďalším šialencom?“ trochu pohrdavo sa pýtal Tino.

Sayer pokrútila hlavou. „Predpoludním nie, ale jeden mám naplánovaný na večer.“ Chystala sa svoju odpoveď rozviesť, keď vtom jej zazvonil mobil.

Nevšíkala si ho.

„Nezdvihneš to?“

„To bude len ďalší reportér,“ vyhlásila Sayer a zhrbila sa nad hrnčekom. Telefón stíchol, ale takmer hneď opäť zabzučal.

„Možno ti volá stará mama,“ poznamenal Tino a zdvihol obočie. Dokonca aj bývalý vojenský vyšetrovateľ mal dosť rozumu, aby si to nerozhádzal s obávanou Sophiou McDuffovou.

Sayer si vzdychla a vybrala si telefón.

„Doriti, to je Holtová!“ Zúfalo na ňom hľadala tlačidlo PRIJAŤ. Vesper zachytil v jej hlase nervozitu a ostražito vyskočil.

„Sayer,“ ozvala sa príkro ako vždy zástupkyňa riaditeľa Janice Holtová. Veliteľka útvaru krízových zásahov FBI, zodpovedná za Quantico, si nikdy nepotrpeľa na zdvorilosť. Mocná žena s radosťou dokazovala, že povest' starej bojovej sekery si plným právom zaslúži.

Sayer sa pri dôverne známom britkom tóne usmiala. „Zástupkyňa riaditeľa Holtová.“

„Máte prípad.“

„Už? Myslela som si, že do služby sa vrátim až na budúci týždeň.“

„Nie. Pre nezmyselné vypočúvanie v Kongrese máme akútny nedostatok zamestnancov a na pracovnom stole mi pristál formulár, kde sa píše, že vás oficiálne púšťajú do terénu. Je načase zdvihnúť zadok a dať sa zase do práce. Jeden náš agent v Shenandoahskom národnom parku spadol do krasového závrhu plného ľudských pozostatkov. Možno narazil na skládku. Správa národných parkov nás požiadala o pomoc a už som tam poslala zásahový tím

aj súdnu lekárku. Chvíľu im potrvá, kým exhumujú všetky kostrové pozostatky, ale chcem, aby ste tam hneď išli. Vezmite si so sebou aj prilbu.“

„Kostry... Nejaké podrobnosti o počte tiel a o tom, ako dlho tam ležia?“

„Zatiaľ nie. Agent Maxwell Cho na vás čaká pri južnom vchode do parku. Odvedie vás na miesto nálezu a cestou vám všetko vysvetlí.“

Sayer sa nepodarilo skryť sklamanie. „Myslíte si, že ide o odložený prípad?“

„Nedá sa to vylúčiť.“ Zástupkyňa riaditeľa si vzdychla. „Viem, že sa túžite pustiť do vyšetrovania nejakého aktívneho prípadu, ale budem radšej, keď začnete takým, pri ktorom na vás nebudú strieľať. Prikážem tímu dátových analytikov, aby vám poslali spisy. Práve sa na nás upierajú oči celého národa, tak to láskavo nepokašlite, jasné?“ Holtová prerušila spojenie.

Sayer zažmurkala nad náhlym tichom.

„Len sa mi to zdalo, alebo ťa naozaj poslali späť do terénu?“ ľahostajne sa spýtal Tino.

„Agentka Altairová znovu v plnom nasadení.“ Sayer rýchlo dopila kávu a vybehla na poschodie, aby sa prezliekla.

SHENANDOAHSKÝ NÁRODNÝ PARK, VIRGÍNIA

Sayer naklonila vintážovú motorku a odbočila z Highway 64 na Skyline Drive. Po ceste s rachotom uháňala k vchodu do Shenandoahského národného parku, vzdialenému niekoľko kilometrov. Predpoludňajšie slnko svietilo cez clonu jesenného lístia, takže obloha vyzerala, akoby horela.

Svojho „strieborného jastraba“ zaparkovala vedľa nízkého kamenného múrika, ktorý viedol okolo strážnej stanice, zložila si prilbu a s pôžitkom vdýchla chladný horský vzduch. V kancelárii bola uväznená tak dlho, že jej padlo dobre byť zase v teréne.

Na múriku ležérne sedel stredne vysoký muž v turistickom výstroji. Pri nohách mu ležal veľký čierny pes. „Ach, staršia zvláštna agentka Altairová! Spoznávam vás z televízie.“ S priateľským úsmevom a vystretou rukou vykročil k nej. Z mužových líc vysušených slnkom, zo širokých pliec a z prešedivených vlasov doslova kričalo, že je bývalý vojak.

Keď si potriasli ruky, Sayer sa naňho nasilu usmiala. V posledných mesiacoch sa jej tvár objavovala v médiách tak pravidelne, že si kládla otázku, či vôbec niekedy upadne späť do zabudnutia. Časté objavovanie v televízii však malo aj jednu nespornú výhodu: aspoň už nikoho neprekvapilo zistenie, že agentka FBI je tridsaťročná žena s tmavou pleťou.

„Vy ste určite ten agent, ktorý nám našiel miesto činu,“ ozvala sa Sayer.